

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 8.4.2009

Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 23.4.2009 kľal

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a členiek senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právej veci navrhovateľky: **MAC TV, s.r.o.**, Brečtanová 1, Bratislava, zastúpená: Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s.r.o., Radvanská č. 29, Bratislava, proti odporkyni: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Kolárska č. 6, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/06/2008 zo dňa 19.02.2008, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/06/2008 zo dňa 19.02.2008 **zruší j e podľa § 2501 ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a vec v r a c i a** odporkyni na ďalšie konanie.

Odporkyňa **j e p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania 134,43 eura na účet Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s.r.o., Bratislava, do 30 dní odo dňa doručenia rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozhodnutím č. RP/06/2008 zo dňa 19.02.2008 odporkyňa uložila navrhovateľke:

- I. Za porušenie povinnosti upravenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zák. č. 308/2000 Z.z.) tým, že dňa 03.09.2007 o cca 21.35 hod. odvysielala v rámci programu Črepiny príspevok s názvom *Eutanázia*, ktorý mohol narušiť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav, za čo uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zák.č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu vo výške 500 000,-- Sk.
- II. Za porušenie povinnosti upravenej v § 20 ods. 4 zák.č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 03.09.2007 o cca 21.35 hod. odvysielala v rámci programu Črepiny príspevok s názvom Eutanázia, bez zohľadnenia vekovej vhodnosti pre maloletých jeho zaradením do vysielania uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zák.č. 308/2000 Z.z. sankciu – upozornenie na porušenie zákona.
- III. Za porušenie povinnosti upravenej v § 20 ods. 5 zák.č. 308/2000 Z.z. tým, že pri klasifikácii programu Črepiny uvedeného v bode I. neuplatnila Jednotný systém označovania programov (ďalej len JSO) v súlade s podmienkami, ktoré podľa § 20 ods. 6 zák.č. 308/2000 Z.z. určila rada za čo jej uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 3 písm. c/ zák.č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu vo výške 100 000,-- Sk.
- IV. Za porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 03.09.2007 o cca 21.35 hod. tým, že predmetný príspevok skutkovo vymedzený v bode I. spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti, za čo uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 5 písm. e/ zák.č. 308/2000 Z.z. sankcia – pokuta vo výške 200 000,-- Sk.

Proti rozhodnutiu odporkyne o uložení finančných sankcií – výrok rozhodnutia odporkyne v bode I.,III., IV., podala opravný prostriedok navrhovateľka uvádzajúc, že vysielateľke sa nezákoným postupom správneho orgánu odňala možnosť vyjadriť sa ku všetkým podkladom rozhodnutia, čo má za následok nezákonné rozhodnutie spôsobené procesným pochybením správneho orgánu. Správny orgán na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a k nesprávnym skutkovým zisteniam a záverom.

K sankcii, ktorá bola uložená pod bodom I. napadnutého rozhodnutia za porušenie povinnosti upravenej v § 20 ods. 3 citovaného zákona navrhovateľka uviedla, že celkové vyznenie reportáže nemožno v žiadnom prípade vidieť ako návod. Naopak poukázaním na negatívne následky samovražedného konania reportáž plní v prvom rade preventívnu funkciu. Za preventívne a odstrašujúce považuje navrhovateľka tie časti reportáže, v ktorej boli znázornené spôsoby a následky podrezania si tepien na rukách. Poskytnuté informácie boli vyvážené jednak s poukazom na informácie týkajúce sa samovrážd, ako aj eutanázie. Navrhovateľka nesúhlasí s tvrdeniami rady uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k maloletým, keďže sa neopierajú o žiadny relevantný dôkaz. Odporkyňa uvádzá všeobecné skutočnosti o kategórii maloletých, avšak za problematickú považuje navrhovateľku predovšetkým skupinu maloletých, starších ako 15 rokov, keďže v tomto prípade si navrhovateľka splnila svoju povinnosť a predmetný program označila *piktogramom 15 a zaraďila ho po 20.00 hod.* Spôsobilosť uvedeného príspevku ohrozí psychický vývin maloletých, považuje navrhovateľka za účelovú konštrukciu, bez opory v dôkaznom materiáli. Rada zasahuje do odboru klinickej psychológie bez opory v zákone a bez poskytnutia dôkazov, ktorými by podoprela svoje tvrdenia v odôvodnení výroku svojho rozhodnutia. Poukázala na samotné zloženie rady s tým, či je možné akceptovať jej rozhodnutie bez stanoviska experta na danú problematiku vo forme znaleckého posudku, resp. či je reálna možnosť traumatizácie maloletých starších ako 15 rokov odvysielaním predmetného príspevku.

K časti výroku III. – k porušeniu povinnosti upravenej v § 20 ods. 5 zák.č. 308/2000 Z.z. navrhovateľka uviedla, že je názoru, že samotná odporkyňa v rozhodnutí uznala neexistenciu naplnenia skutkovej podstaty porušenia povinnosti uloženej konkrétnym ustanovením JSO a svojou snahou o rozšírený výklad JSO prekročila svoje diskrečnú právomoc. V tomto prípade prekročila rada svoju právomoc nad rámec ust. § 34 ods. 5 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len správny poriadok), pričom poukázala, že v čase aplikácie JSO platil iný JSO, podstatne obsahovo odlišný. Navrhovateľka uviedla, že v tomto prípade program v kontexte so získanými vedomosťami stanovenými učebnými osnovami pre vekovú skupinu 15 rokov a viac, v spojení s predpokladanou úrovňou vedomostného rozvoja maloletých má za to, že prezentované zábery neboli za hranicou stanovenou zákonom a JSO.

K rozhodnutiu v časti výroku IV. navrhovateľka uviedla, že spôsob spracovania príspevku neboli spôsobilý zasiahnúť do zákonom chránených práv a záujmov. Výrok rozhodnutia rady sa v tejto výrokovej časti opiera iba o fikciu vytvorenú radou o možnosti sankcionovania

zobrazenia konania zasahujúceho do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd tým, že rada vynechala posledné slovo tohto ustanovenia a to slovo *iných*. Podľa navrhovateľky príspevok neobsahoval konanie, ktorým by bolo zasiahanuté do ľudskej dôstojnosti, pričom uvedený výrok podľa navrhovateľky nemá reálny ani právny základ. Príspevok neobsahoval dostatočnú mieru individualizácie osôb, ktorých ľudská dôstojnosť a základné práva a slobody by mohli byť odvysielaním predmetného príspevku zasiahanuté, pričom kvalifikáciu rady považuje za účelovo pozmenenú práve vynechaním slova iných. Z uvedených dôvodov preto nemohla rada uložiť sankciu za porušenie § 19 ods. 1 citovaného zákona, keďže rade ako správnemu orgánu neprináleží rozhodovať o porušení ľudských práv. Navrhovateľka považuje rozhodnutie rady za nepreskúmateľné.

Navrhovateľka ďalej namietala procesné pochybenia rady počas správneho konania, poukazujúc na ust. § 3 ods. 2, 3, 4 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len správny poriadok) v spojení s § 33 ods. 2 a § 46 správneho poriadku. Uviedla, že odporkyňa v tomto konaní nerešpektovala zásadu upravenú v § 3 ods. 2 správneho poriadku, t.j. zásadu súčinnosti správneho orgánu s účastníkmi konania, pretože nedala možnosť navrhovateľke ako účastníkovi konania realizovať svoje zákonné práva a záujmy v konaní, najmä jej neumožnila vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia. Takýto postup odporkyne napĺňa známky porušenia procesnej povinnosti správneho orgánu, čo môže mať za následok nielen nepresné a neúplné zistenie skutočného stavu veci, ale aj odňatie zákonného práva účastníka konania na vyjadrenie k úplným a správnym podkladom rozhodnutia.

S poukazom na uvedené navrhla navrhovateľka Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby *zrušil* rozhodnutie odporkyne č. RP/06/2008 zo dňa 19.02.2008.

K podanému opravnému prostriedku sa vyjadrila písomne dňa 16.05.2008 odporkyňa. K časti výroku I., II., III. predmetného rozhodnutia uvádza, že redaktor sa nesnažil komplexne oboznámiť diváka s podstatou samotného vážneho problému, ale zameral sa na vlastné riešenie – podporiť slobodné rozhodnutie každého, koho život omrzal, a predísť tak aj určitému „bordelu“, ktorý samovrahovia po sebe zanechajú, prípadne predísť možným následkom amatérskej otravy barbiturátmi a stratíť tak šancu na opravný pokus. Poukazujúc na problém s telesnými pozostatkami samovraha, redaktor odvysielal obrazové zábery a rozhovor s mladým mužom, ktorý „upratuje pozostatky svojho otca.“

Príspevok obsahoval aj návod na správnu realizáciu spôsobu demonštratívnej samovraždy podrezaním žíl. Pri porovnávaní vhodnosti rôznych spôsobov sebapoškodzovacieho konania bol kladený dôraz výlučne na problém telesných pozostatkov, nebol v negatívnej rovine analyzovaný dopad tohto psychologického konania ani vo vzťahu k samotným obetiam, ani vo vzťahu k rodine a blízkym, či spoločnosti. S poukazom na uvedené odporkyňa odmieta tvrdenie navrhovateľky, že reportáž plnila v prvom rade preventívnu funkciu, keďže uvedené nemalo oporu v skutkovom stave veci.

Rada v rozhodnutí dospela k odôvodnenému záveru, že predmetná reportáž bola svojim obsahom a spôsobom spracovania spôsobilá ohrozit' fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav v miere tak, ako to predpokladá ust. § 20 ods. 3 zák.č. 308/2000 Z.z.

Odporkyňa odmieta tvrdenia navrhovateľky, že rada svojim postupom prekročila medze dovolenej správnej úvahy, keď svojim závermi zasiahla do odboru psychológie bez odpory v zákone a poskytnutia dôkazov. Odporkyňa uvádzá, že na hodnotenie psychického a morálneho dopadu obsahu vysielania na maloletých v zmysle ust. § 20 ods. 3 zák.č. 308/2000 Z.z. má zákonné splnomocnenie vyplývajúce z pôsobnosti rady, ktorej ju zveruje zákon č. 308/2000 Z.z. najmä v § 4. Kategória programov nevhodných a neprístupných pre maloletých vychádza zo skutočnosti, že takéto programy prinášajú obsahy, ktoré nie sú vhodné pre celú kategóriu maloletých, t.j. od 0 do 18 rokov, a ohrozujú ich vývin, môžu narušiť duševné zdravie alebo emocionálny stav. Svoje závery opiera odporkyňa o ustálenú aplikačnú prax ako aj súvisiacu judikatúru Najvyššieho súdu SR.

Odporkyňa je názoru, že v tomto prípade bol naplnený predpoklad obsiahnutý v článku V. ods. 1 JSO a záver rady vyplýva najmä z jazykového a logického výkladu daného článku JSO. Odporkyňa rovnako považuje za irelevantný argument navrhovateľky, že aplikovala na zistený skutkový stav neúčinné znenie článku V. ods. 1 JSO. Naopak aplikovala platné a účinné znenie v čase spáchania predmetných správnych deliktov a teda v čase aplikácie nebol platný iný JSO tak, ako to uviedla nesprávne navrhovateľka v opravnom prostriedku.

Odporkyňa k argumentácii navrhovateľky týkajúcej sa časti výroku rozhodnutia IV. uvádzá, že považuje argumentáciu navrhovateľky, že účelovo vynechala slovo *iných* za bezpredmetné. Ustanovenie § 19 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z. teda chráni recipientov

aj pred obsahmi vysielania, ktoré negatívne zasahujú do ľudskej dôstojnosti a ľudskosti ako takej, to znamená, že môžu sa dotknúť každého človeka. V tomto prípade bola dotknutá strana dostatočne identifikateľná. Za dotknuté považuje najmä osoby choré, bezvládne, fyzicky a psychicky postihnuté. Odporkyňa je názoru, že otázky súvisiace s rozhodovaním o živote a smrti by mali byť spracované iným spôsobom a nie prostredníctvom redaktora, ktorý vystupuje v úlohe čističa zatracujúceho chorých, opustených, nespokojných so životom, umelcov v tvorivej kríze a telesne postihnutých.

Odporkyňa odmieta, že by v tomto prípade prišlo k procesnému pochybeniu z jej strany, pričom zdôrazňuje, že v správnom konaní sa navrhovateľka vyjadriala písomne, pričom akceptovala zásadu ústnosti, pretože na žiadosť navrhovateľky nariadila ústne pojednávanie na deň 19.02.2008, pričom dňa 18.02.2008 e-mailom požiadal právny zástupca navrhovateľky, aby jej boli doručené podklady k predmetnému správnemu konaniu, pričom ešte 18.02.2008 boli navrhovateľke zaslané interné materiály kancelárie rady spolu s prepisom a popisom skutkového stavu, ktorý bol po obsahovej stránke totožný s tým, ktorý je uvedený v napadnutom rozhodnutí. Skutočnosť, že navrhovateľka nežiadala o zasланie kópie záznamu vysielania na technickom nosiči, vychádza zo skutočnosti, že materiály požadovala navrhovateľka zaslať späť prostredníctvom e-mailu, pričom táto forma doručovania pri zasielaní obrazovo-zvukového záznamu programu je vylúčená. Z uvedených dôvodov považuje odporkyňa tvrdenia navrhovateľky spochybňujúce objektívnosť prepisu a popisu skutkového stavu za úcelové. Odporkyňa pred vydaním rozhodnutia bola oboznámená so zvukovo-obrazovým záznamom vysielania, preto v čase pred vydaním rozhodnutia bol jej obsah programu známy. Svojim postupom odporkyňa navrhovateľku neobmedzila, ani neporušila procesné práva ako účastníka konania predmetného správneho konania. Z uvedených dôvodov navrhla odporkyňa súdu, aby rozhodnutie č. RP/06/2008 zo dňa 19.02.2008 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal rozhodnutie odporkyne podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) v spojení s § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 412-PgO/O-4945/2007 ako aj s písomnými podaniami účastníkov konania, po vypočutí zástupcov navrhovateľky a odporkyne na pojednávaní súdu dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky je dôvodný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho spisu, ktorého súčasťou je aj audiovizuálny záznam posudzovaného programu Črepiny zo dňa 03.09.2007.

Úlohou súdu v tomto konaní bolo v prvom rade posúdiť, či vydaniu napadnutého rozhodnutia odporkyne predchádzal aj zákonný postup v správnom konaní, či sa odporkyňa nedopustila porušenia príslušných ustanovení správneho poriadku, na ktorý odkazuje § 71 ods. 1 zák.č. 308/2000Z.z. a to v rozsahu dôvodov obsiahnutých v opravnom prostriedku navrhovateľky a dospel k záveru, že odporkyňa v tomto prípade nepostupovala v súlade s § 33 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého je správny orgán povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho pokladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. K tomuto záveru dospel senát najvyššieho súdu po preštudovaní všetkých písomností obsiahnutých v priloženom administratívnom spise, z obsahu ktorého bolo zistené, že sa v ňom nachádza správa o šetrení stážnosti č. 3849/154-2007 zo dňa 15.10.2007, oznámenie o začatí správneho konania zo dňa 12.11.2007, doručené navrhovateľke dňa 15.11.2007, stanovisko k začiatu správneho konania navrhovateľky zo dňa 26.11.2007, žiadosť navrhovateľky o účasť na zasadnutí rady zo dňa 14.02.2008, pozvánka na ústne pojednávanie, zápisnica z ústneho pojednávania zo dňa 19.02.2008, pracovný materiál kancelárie rady na rokovanie rady zo dňa 19.02.2008, zápisnica o hlasovaní odporkyne a samotné rozhodnutie spolu s DVD záznamom predmetnej relácie.

Z obsahu písomného vyjadrenia odporkyne zo dňa 16.05.2008 súd zistil, že ešte pred termínom ústneho pojednávania bol navrhovateľke doručený aj pracovný materiál kancelárie rady na rokovanie rady zo dňa 19.02.2008, vypracovaný dňa 07.02.2008. Z obsahu administratívneho spisu táto skutočnosť nevyplýva, nie je v ňom úradný záznam, ani iný doklad preukazujúci uvedenú skutočnosť.

Podľa § 33 ods.2 zákona č.71/1967 Zb. správny poriadok, je správny orgán povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

S poukazom na uvedené zistenia je senát odvolacieho súdu názor, že sa odporkyňa v tomto prípade neriadila citovaným ustanovením § 33 ods.2 správneho poriadku dostatočne, kedže nevyzvala navrhovateľku, aby sa vyjadrila k podkladom a k spôsobu ich zistenia pred

vydaním rozhodnutia, a zároveň aby umožnila navrhovateľke v primeranej lehote podať vo veci vyjadrenie.

Úlohou súdu bolo zároveň aj posúdiť, či uvedené procesné pochybenie odporkyne je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). V tomto prípade dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že uvedené procesné pochybenie odporkyne je takou vadou konania, ktorá môže mať vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia odporkyne vo veci samej a následne teda aj na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. K tomuto záveru dospel súd vychádzajúc aj zo Zásady č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č. (91)1 o správnych sankciách zo dňa 13.02.1991, podľa ktorej vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať aj nasledovné zásady:

- každá osoba, ktorá čelí správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej,
- mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu, s tým, že do úvahy sa vezme zložitosť veci ako aj tvrdosť sankcie, ktorá by mohla byť uložená,
- **osoba, prípadne jej zástupca, má byť informovaná o povahе dôkazov proti nej,**
- **má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá) predtým ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie,**
- správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá.

Uvedené Odporúčanie Výboru ministrov obsahuje podstatné právne princípy uplatňované v správnom konaní s tak významným dosahom, že ich nerešpektovanie vzbudzuje okamžitú pochybnosť o legálnosti samotného konania (analog. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd).

V tomto prípade odporkyňa nerešpektovala minimálne ustanovenie § 33 ods. 2 správneho poriadku ako aj dve z vyššie citovaných zásad (sú zvýraznené tučným písmom a kurzívou), keďže neumožnila, aby sa navrhovateľka mohla pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu zistenia podkladov, prípadne navrhnúť ich doplnenie. Uvedené procesné pochybenie považuje súd za takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a preto rozhodnutie odporkyne zrušil podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. e/ OSP.

Podľa § 20 ods. 3 zák.č. 308/2000 Z.z. programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohrozíť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav, sa nesmú vysielat' v čase od 6.00 hod. do 22.00 hod.

Podľa § 20 ods. 4 zák.č. 308/2000 Z.z. pri zaraďovaní jednotlivých programov do vysielania je vysielateľ televíznej programovej služby povinný zohľadňovať vekovú vhodnosť programov a iných zložiek programovej služby pre maloletých.

Podľa § 20 ods. 5 zák.č. 308/2000 Z.z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ televíznej programovej služby povinný zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania programov adresovaný rodičom a vychovávateľom maloletých.

Podľa § 19 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Súd je tiež názoru, že obsah príspevku týkajúci sa odstraňovania pozostatkov ľudského tela ako aj následky neúspešného pokusu o samovraždu s použitím otavy barbiturátmi, prípadne aj návod na realizáciu samovraždy ostrým noža naprieč zápästím, je potrebné považovať za také obrazové a zvukové zábery, ktoré mohli narušiť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých a narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav. Súd ale v tomto prípade zistil, že odporkyňa vo svojom rozhodnutí použila pri právnej kvalifikácii skutku v bode III. rozhodnutia ***neúčinný právny predpis***, konkrétnie na strane 8 rozhodnutia uviedla nesprávne znenie § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. S poukazom na uvedené súd podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 3 OSP prihliadol na zistenú vadu a popri predchádzajúcim závere tiež zrušil rozhodnutie odporkyne a vec jej vrátil na ďalšie konanie, keďže rozhodnutie bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v časti výroku IV. napadnutého rozhodnutia odporkyne, nestotožnil so záverom odporkyne, že prišlo k porušeniu povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z. v tejto veci. Podľa názoru súdu tak, ako to správne naznačila odporkyňa, programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. Z § 19 ods. 1 citovaného zákona skutočne vyplýva, že aplikácia ustanovenia vyžaduje, aby prišlo k zasiahnutiu

do sféry práva konkrétnej osoby teda individualizovaného subjektu, do dôstojnosti ktorého bolo odvysielaním posudzovaného programu zasiahnuté. Z obsahu skutkovej vety v tomto prípade, ktorú považuje súd za nedostatočne vyšpecifikovanú, nie je možné jednoznačne zistiť, do koho ľudskej dôstojnosti malo byť predmetným programom zasiahnuté.

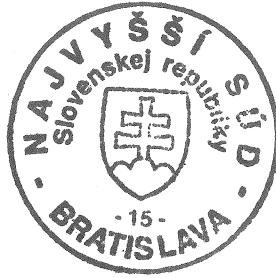
Senát najvyššieho súdu sa nestotožnil ani s argumentáciou rady vo vzťahu k ods. 1 § 19 citovaného zákona, ktorá sa týka objektívnej stránky predmetného správneho deliktu, spočívajúca v neoprávnenom zásahu do ľudskej dôstojnosti, ktorá je podľa odporyne naplnená v prípade odvysielania takého obsahu, ktorý je objektívne spôsobilý zasiahnuť do prirodzenej dôstojnosti a rovnosti ľudí, pričom dotknutou stranou nemusí byť skupina osôb. Senát je názorom, že z výkladovej správy k Európskemu dohovoru o cezhraničnej televízii (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí SR č. 168/1998 Z.z.), konkrétnie ide o výklad článku 7 citovaného dohovoru obsiahnutý v bode č. 157, vyplýva, že sa vzťahuje až k ods. 2 § 19 citovaného zákona, kde na zásah do ľudskej dôstojnosti postačuje už len odvysielanie takého obsahu, ktorý mohol byť objektívne spôsobilý zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti. Samotné ustanovenie § 19 ods. 2 tieto obsahy taxatívne stanovuje v písmanoch a/ – ž/. Odsek 1 § 19 citovaného zákona však svojou formuláciou vyžaduje individualizáciu zásahu do ľudskej dôstojnosti a slobôd iných, čo v tomto prípade absentuje. Uvedené senát Najvyššieho súdu tiež považuje za takú vadu, ktorá mala vplyv spolu s vyššie uvedeným dôvodom na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a podporila rozhodnutie súdu zrušiť rozhodnutie odporyne.

Vysielačka ako nositeľka práv a povinností vyplývajúcich zo zákona č. 308/2000 Z.z. konal v dôvere k dikcii zákona (§ 19 ods.1) a preto v tomto prípade, z vyššie uvedených dôvodov, nie je možné aplikovať sankčný mechanizmus.

O trovách konania rozhadol súd podľa § 250l ods. 2 OSP. v spojení s § 250k ods. 1 OSP a priznal úspešnej navrhovateľke právo na nahradu trov konania. ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 19.03.2008 a pojednávanie súdu dňa 17.03.2009 (§ 14 ods. 1 písm. a/, d/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len vyhláška) vo výške podľa § 11 ods. 1 citovanej vyhlášky 1x 48,33 eura (úkon z r. 2008) a 1x 53,49 eura (r. 2009), t.j. celkom 101,82 eura + 19% DPH = 121,17 eura a režijný paušál podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky 1x 6,31 eura (r. 2008) a 1x 6,95 eura (r. 2009), celkom 134,43 eura.

P O U Č E N I E : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 17. marca 2009

JUDr. Ing. Miroslav Gavalec, v.r.

predseda senátu

za správnosť vyhotovenia:

Alena Augustiňáková *Ana*

